PLACED, PLANETA NEBUNĂ

Fredric Brown

Mica planetă era suficient de plăcută din multe puncte de vedere, dar existau şi lucruri care îi făceau aproape să înnebunească pe cei ce lucrau acolo. Unele lucruri se întîmplau, altele păreau doar că se întîmplă, şi era greu să spui care sînt cele ce se întîmplă cu adevărat. Chiar obişnuit fiind, uneori te scotea din sărite. Ca în această dimineaţă — dacă o poţi numi dimineaţă. De fapt era noapte. Dar noi lucrăm după timpul de pe Pămînt, aici pe Placed, pentru că timpul pe Placed este la fel de confuz ca tot ce se petrece pe această planetă nebună.

Vreau să spun că ai o zi de 6 ore, apoi o noapte de 2 ore şi apoi o zi de 15 ore şi o noapte de o oră. Deci n-ai cum să ţii timpul după o planetă care face o orbită sub formă de opt în jurul a doi sori, înconjurîndu-l pe fiecare dar şi trecînd printre ei.

În plus şi sorii se rotesc unul în jurul celuilalt atît de aproape încît astronomii de pe Pămînt au crezut că este numai un singur soare pînă ce expediţia lui Blakeslee a aterizat aici acum douăzeci de ani.

Dar dacă nu aţi citit rapoartele lui Blakeslee despre Placed, daţi-mi voie să vă explic cum stau lucrurile: Placed este unica planetă care se poate autoeclipsa de două ori în acelaşi timp. Se roteşte în jurul axei sale în 40 de ore, apoi ţi se cărăbăneşte de sub nas.

Asta se cheamă efectul de cîmp Blakeslee. Acest efect apare, cînd planeta este în poziţia intermediară între Argyle I şi Argyle II, cei doi sori.

Există o explicaţie ştiinţifică pentru asta, dar ar trebui exprimată în cifre şi formule, nu în cuvinte.

Argyle I este materie, iar Argyle II este antimaterie, iar rotaţia lui Placed nu este nici măcar o fracţiune din ciclul ei orbitor, cîmpul lui Blakeslee fiind la mijloc între cei doi sori. Este un cîmp în care lumina este încetinită şi în final trimisă înapoi. Razele de lumină au o viteză apropiată de aceea a sunetului. Rezultatul este că dacă ceva se mişcă mai repede decît sunetul — aşa cum face dealtfel şi Placed — îl vezi venind după ce deja a trecut pe lîngă tine. Imaginii vizuale a lui Placed îi trebuie 26 de ore ca să treacă de cîmp. În acest timp, Placed a înconjurat unul din sori şi îşi întîlneşte propria, imagine în drumul ei invers. În cîmpul din mijloc se întîlneşte imaginea care vine cu cea care pleacă şi astfel se eclipsează de două ori, acoperind ambii sori în acelaşi timp. Puţin mai tîrziu, aleargă după sine însuşi, apărînd din direcţie opusă, şi-ţi dă un sentiment ciudat — chiar dacă ştii că asta nu se întîmplă în realitate. Ştiu că m-am speriat de moarte prima dată cînd stăteam pe Placed şi am văzut cum se prăvăleşte Placed peste capul nostru.

Este ca în filmele vechi cînd aparatul de filmat era pus în faţa unui tren: spectatorii vedeau cum locomotiva vine exact peste ei şi nu-şi puteau stăpîni impulsul de a fugi, deşi ştiau că locomotiva nu era în realitate acolo.

Încercaţi să înţelegeţi ce se întîmplă, din alt exemplu. Ştii că o locomotivă vine spre tine cu o viteză mai mare decît a sunetului. La depărtare de o milă fluieră. Trece de tine şi auzi fluieratul, după aceea — el vine dintr-un punct de unde locomotiva nu mai era demult. Acesta este efectul resimţit de un spectator care vede un obiect ce merge cu o viteză mai mare decît a sunetului. Ceea ce am descris este efectul vizual al unui obiect care se deplasează mai repede decît propria sa imagine vizuală.

Şi ăsta nu e cel mai rău lucru de aici.

Poţi sta acasa şi vedea lucrurile astea ciudate, dar nu-ţi poţi imagina efectul psihologic al efectului de cîmp Blakeslee.

Cîmpul produce ceva pe nervul optic sau pe centrul optic de pe creier. Efectul e foarte asemănător cu al unor droguri. Nu-l poţi numi exact halucinaţie pentru că nu vezi lucruri ireale, dar obţii o imagine ireală a lucrurilor care există aici.

Ştiu perfect de bine că stăteam la biroul meu, acoperit cu sticlă, nu cu ţiplă, că podeaua de sub picioarele mele era acoperită cu bucăţele de plastic, nu de elastic, că obiectele de pe birou nu erau o glastră roz cu o

şopîrlă verde deschis înfiptă în ea, ci doar o călimară cu un toc, iar ceea ce părea a fi o broderie cu fire bine potrivite era doar o telegramă tocmai sosită prin unul din radiotelegrafele de la Centrul de pe Pămînt.

Nu ştiam ce conţine pentru că mă întorsesem în birou după ce Cîmpul îşi începuse acţiunea. Acum pot doar verifica unele lucruri prin simţul meu tactil, neatins de efectele Cîmpului. Poţi să-ţi închizi ochii, bineînţeles, dar nu o faci, pentru că ochii îţi dau mărimea relativă şi distanţele dintre obiecte.

Dacă te găseşti într-un decor familiar, memoria şi raţiunea îţi spun ce sînt într-adevăr lucrurile pe care le vezi. Deci, cînd s-a deschis uşa şi a apărut înăuntru un monstru cu două capete, am ştiut că e Reagan.

Reagan nu este un monstru cu două capete, ci este asistentul meu. În plus, îi recunoscusem sunetul paşilor. Am întrebat:

— Ce-i, Reagan?

Monstrul cu două capete răspunse:

— Şefule, dugheana cu maşinării se clatină. Ar trebui să călcăm dispoziţia de a nu lucra în perioada de mijloc.

— Păsările? am întrebat.

Ambele capete se înclinară afirmativ.

— Partea din sol a pereţilor trebuie să fie ca un ciur din cauza păsărilor ce zboară prin ea. Mai bine am turna beton cu priză rapidă. Credeţi că barele de întărire din aliajul cel nou, pe care le va aduce Arca, le vor opri?

— Sigur, minţii eu. Să lăsăm Cîmpul. M-am întors să privesc ceasul, dar pe perete era o coroană funerară din liliac alb în loc de ceas. Nu poţi şti cît e ceasul privind o coroană funerară. Am spus:

— Sper că nu trebuie să întărim pereţii ăştia înainte de a sosi barele. Arca trebuie să sosească în orice moment. Crezi că putem aştepta pînă... Se auzi o trosnitură.

— Deh, răspunse Reagan. Acum putem aştepta, că tot s-a dus maşinăria. Nu mai e nici o grabă.

— Nu era nimeni înăuntru?

— Nu. Să mă conving.

Aleargă afară.

Aşa era viaţa pe Placed; eram sătul de toate. Mie îmi ajungea. Cînd Reagan se întoarse, apăru ca un schelet de un albastru strălucitor. Spuse:

— OK, şefule, nu era nimeni înăuntru.

— Toate maşinăriile sînt rău deteriorate?

— Rîse. Poţi să priveşti la un cal de jucărie făcut din cauciuc şi îmbrăcat într-un material roşu cu buline şi să spui dacă e întreagă aparatura sau e făcută praf?

Am replicat:

— Dacă mai spui ceva, te dau afară!

Nu ştiam dacă glumeşte sau nu. Nervii îmi erau zdruncinaţi. Am deschis sertarul biroului, am pus broderia în el, apoi l-am închis. Eram sătul pînă peste cap de toate. Placed e o planetă nebună şi dacă stau aici destul, înnebunesc şi eu. Eram acolo de aproape trei ani. Mi-am adus aminte că-mi expirase contractul.

— Reagan!

Era lîngă uşă. S-a întors.

— Da, şefuie.

— Vreau să trimiţi o radio-telegramă la Centrul de pe Pămînt. Scrie doar un cuvînt: „DEMISIONEZ".

— OK, şefule. Ieşi şi închise uşa.

M-am sprijinit de spătarul scaunului şi am închis ochii ca să gîndesc. Am făcut-o. Am făcut-o şi nimic n-o mai poate schimba. Centrul de pe Terra are legile sale; deîndată ce ţi-ai dat demisia nu te mai lasă să te răzgîndeşti. Oricum, în majoritatea cazurilor, aceasta este justificată în viaţa interplanetară şi proiectele intergalactice. Un om trebuie să fie sută la sută entuziasmat de munca sa pentru ca s-o facă bine. Ştiam că perioada de mijloc e pe sfîrşite, dar continuam să ţin ochii închişi. Nu voiam să-i deschid şi să mă uit la ceas pînă în momentul în care aş fi putut vedea un ceas ca un ceas, nu ca un cuib de cuc sau cine ştie ce altceva.

Stăteam şi gîndeam. Îmi părea rău să-l părăsesc pe Reagan. Eram buni prieteni de zece ani. Îmi fusese student la Earth City POLY şi eu l-am angajat pe Placed; era capabil pentru vîrsta lui, administrator adjunct al unei planete cu o populaţie de aproape 1 000 de locuitori. Din acest punct de vedere, slujba mea era bună pentru un om la anii mei — eu am 31 de ani. O slujbă bună, doar că nu poţi construi o casă care să nu cadă şi „nu te mai văicări" — mi-am spus. „Ai dreptate şi cu Placed şi cu Centrul de pe Pămînt".

„Vei pleca în curînd pe Pămînt, cît de curînd te pot duce ei. Vei încerca să găseşti altceva de lucru acolo. Probabil tot ca profesor".

Eram obosit. Mi-am pus capul pe mîini şi cred că am aţipit. M-am trezit auzind paşi la uşă; nu erau paşii lui Reagan. Iluzia deveni mai clară. Văd. Pare să fie un cap roşcovan. Nu poate fi, bineînţeles. Sînt foarte puţine femei pe Placed, majoritatea soţii ale tehnicienilor, dar... ea spuse:

— Nu vă amintiţi de mine, domnule Rand?

Era o femeie, o voce frumoasă de femeie. Îmi părea totuşi cunoscută.

— Nu fi absurdă, spusei. Cum să te recunosc în perioada de mijloc? Ochii mei văzură limba unui ceas peste umărul său şi era totuşi un ceas, nu un cuib de cuc.

Atunci mi-am dat seama că totul revenise la normal. Perioada de mijloc trecuse şi nu aveam halucinaţii. Ochii mi s-au întors spre capul roşcovan. trebuie să fie adevărată. Şi dintr-o dată am recunoscut-o, deşi se schimbase simţitor. În bine. Era Michaelina Jones, o fată foarte drăguţă cînd o cunoscusem, acum cinci ani. Acum era frumoasă Era în clasa mea de botanica extraterestră la Earth City Polytech. Dar ce căuta aici? Se pare că tocmai sosise cu Arca, iar eu stăteam şi mă uitam la ea ca un nătărău. M-am ridicat atît de repede, încît aproape am căzut peste birou.

— Desigur că-mi amintesc de dumneata, domnişoară Jones. Şedeţi. Cum aţi ajuns aici? Au călcat legea non-vizitării?

Dădu din cap, zîmbind.

— Nu sînt o vizitatoare, domnule Rand. Au anunţat un post de secretar-tehnician pentru dumneavoastră, am dat concursul şi l-am obţinut.

— Excelent!, am exclamat.

Se auzi cineva tuşind. M-am uitat în jur. Reagan era la uşă. De data asta nu ca un schelet albastru şi nici ca un monstru cu două capete. Reagan spuse:

— Răspunsul la radiotelegrama dumneavoastră tocmai a sosit. Îl puse pe birou.

„OK. Nouăsprezece august”, am citit. Speranţa mea că nu mi-au acceptat demisia se destrămă. Erau la fel de scurţi în exprimare ca şi mine. Nouăsprezece august, următoarea sosire a navei Arca. Nu-şi pierdeau timpul. Mai erau patru zile!

Reagan spuse: „Am crezut că vrei să afli imediat, Phil”.

— Da, i-am răspuns, apoi m-am întors spre femeie.

— Domnişoară Jones, aş fi încîntat să faceţi cunoştinţă.

Se uitau unul la altul şi rîdeau. Atunci mi-am amintit. Michaelina şi Reagan fuseseră în clasa mea de botanică, împreună cu sora geamănă a Michaelinei, Ichabod. Dar nimeni nu le spunea celor două roşcate Michaelina şi Ichabod, ci Mike şi Ike. Reagan spuse:

— Am întîlnit-o pe Mike cînd cobora din Arcă. I-am spus cum să găsească biroul dumneavoastră, din moment ce nu eraţi acolo ca să întîmpinaţi nava.

— Mulţumesc, am spus. Au venit barele de întărire?

— Sper că da. Au descărcat cîteva lăzi. Se grăbeau să plece.

Am înclinat capul în semn de aprobare. Reagan spuse:

— Mă duc să verific încărcătura. Venisem doar să vă aduc radiotelegrama. Credeam că vreţi să ştiţi veştile bune imediat.

Plecă. Veştile bune! Acum totul era altfel. Michaelina spuse:

— Voi începe să lucrez chiar acum, domnule Rand?

Am încercat să zîmbesc.

— Bineînţeles că nu. Trebuie să te familiarizezi cu locul mai întîi. Vrei să mergi în oras să bem ceva?

— Da.

Am mers printre căsuţele joase şi pătrate. Spuse:

— E, e drăguţ. Parcă aş pluti. Mă simt aşa uşoară! Cam cît e gravitatea?

— 0,74. Dacă pe Pămînt cîntăreşti 120 pounds, aici ai cam 89. Pentru dumneata e bine.

— Mulţumesc, profesore. Oh, nu mai sînteţi profesor acum. Sînteţi şeful meu şi trebuie să vă spun domnule Rand.

— Doar dacă nu vrei să-mi spui Phil, Michaelina.

— Dacă-mi spuneţi Mike. Nu-mi place Michaelina, aşa cum lui Ichabod nu-i place decît Ike.

— Ce mai face Ike?

— Bine. Lucrează ca asistent pentru studenţii de la Poly, dar nu-i prea place.

Se uită spre sat.

— De ce atîtea căsuţe mici în locul unor clădiri mari?

— Deoarece durata de viaţă a unei clădiri de pe Placed este de aproximativ trei săptămîni. Şi niciodată nu ştii care e pe punctul să cadă peste cineva. Este problema noastră cea mai mare. Tot ce putem face e să le facem mici şi uşoare, cu excepţia fundaţiilor pe care le facem cît putem de solide. Pînă acum nimeni nu a fost rănit serios de căderea unei construcţii, dar... simţi?

— Vibraţia? Ce a fost? Un cutremur?

— Nu, am spus. A fost un zbor de păsări.

— Cum?

Îmi venea să rîd de figura ei mirată. Am spus.

— Placed e o planetă nebună. Un minut în urmă te simţeai de parcă ai fi zburat, într-un fel faci exact asta. Placed este una din planetele din Univers care se compune din materie obişnuită ca şi din materie grea. Materia cu o structură moleculară atît de concentrată e atît de grea, încît nu poţi ridica măcar o partitură din ea. Placed are miezul din materie grea şi aşa se explică de ce o planetă care are o arie cît a Londrei, are o greutate mare şi o gravitaţie cît trei pătrimi din cea a Pămîntului. În acest miez există viaţă. Păsări a căror structură moleculară este la fel ca aceea a miezului planetei. De aceea, materia obişnuită este pentru ele ca aerul pentru noi. Ele zboară prin ea, ca păsările noastre prin aer. Din punctul lor de vedere, noi ne plimbăm prin înălţimile atmosferei lui Placed.

Desene de GEORGE AARON

— Şi vibraţiile zborurilor sub suprafaţă fac casele să cadă?

— Da, şi chiar mai rău. Ele zboară chiar prin fundaţii. Orice material am folosi pentru fundaţii, pentru ele e tot ca un gaz. Zboară prin fier şi prin oţel, ca şi prin nisip. Am comandat nişte bare de întărire dintr-un aliaj special — m-ai auzit întrebîndu-l pe Reagan de ele, dar nu prea cred că vor face mare lucru.

— Dar păsările nu sînt periculoase? Adică, în afară de dărîmarea clădirilor, nu pot trece prin oricine care ar putea să le stea în cale?

— Ar putea, dar n-o fac. Ele nu zboară mai aproape de cîţiva centimetri de suprafaţă. Un oarecare simţ le spune că se apropie de marginea „atmosferei” lor. Ceva ce poate fi comparat cu un liliac supersonic. Ştii că liliecii pot zbura noaptea şi nu se lovesc de obstacole solide.

— Ca radarul, da?

— Ca radarul, cu deosebirea că liliecii folosesc unde sonore în loc de unde radio. Şi păsările de aici folosesc ceva ce seamănă cu acest principiu, şi le întoarce de la cîţiva centimetri de ceea ce pentru ele este echivalentul vidului. Fiind materie grea, ele nu mai pot zbura în aer, aşa cum o pasăre obişnuită nu poate zbura în vid.

Ducîndu-ne în sat să bem ceva, Mike aminti de fratele ei, spunînd:

— Lui Demis nu-i place să deseneze, Phil. Poţi să-i găseşti o slujbă aici, pe Placed?

Am răspuns:

— I-am înnebunit pe cei de la Centru tot cerîndu-le să-mi trimită încă un adjunct administrativ. Munca a crescut mult de cînd cultivăm o suprafaţă mai mare. Reagan are mare nevoie de un ajutor. Voi...

Ea asculta atent şi un zîmbet îi lumină faţa. Mi-am amintit. Era adevărat.. Demisionasem şi Centrul de pe Pămînt nu va mai da atenţie recomandărilor mele, de acum înainte. Am sfîrşit moale:

— Voi..., voi încerca să fac tot posibilul.

— Mulţumesc, Phil.

Mîna mea era pe masă, în faţa paharului şi pentru o secundă îşi puse mîna peste a mea. Am simţit un fior, de parcă aş fi fost străbătut de un curent de înaltă tensiune. Mi-am dat seama că eram îndrăgostit. Nu am privit-o direct, dar îşi retrase mîna cu artă. Cred că simţise şi ea un pic de curent. Am schiţat o mişcare, dîndu-i să înţeleagă că trebuie să plecăm. Situaţia devenise imposibilă acum. Centrul îmi primise demisia şi eram şomer. Într-un anume fel, îmi tăiasem craca de sub picioare. Nici măcar nu eram sigur că pot obţine o slujbă de profesor. E greu să obţii ceva de lucru.

Pe drumul de întoarcere am lăsat-o să susţină conversaţia, în timp ce eu gîndeam intens. Ezitam. Voiam să-i spun adevărul şi nu îndrăzneam. În final m-am hotărît. Nu-i voi spune nimic pînă la următoarea sosire a navei. Voi pretinde că totul merge perfect pînă atunci.

Îmi voi mai oferi o şansa — timp de patru zile — pentru ca să văd dacă Michaelinei îi sînt mai mult decît simpatic. Şi dacă da, ei bine, dacă voi vedea că are aceleaşi sentimente faţă de mine, aşa cum am eu faţă de ea, îi voi spune totul. Nu, nu-i voi cere să se reîntoarcă pe Pămînt cu mine, chiar dacă ar voi, pînă în momentul în care aş putea întrezări o geană de lumină în întunecatul meu viitor. Tot ce i-aş putea spune ar fi faptul că aş putea obţine, eventual, un post de profesor, sau ceva asemănător.

Reagan mă aştepta în birou, uitîndu-se cruciş. Spuse:

— Zăpăciţii ăia de la Centru iar au făcut-o de oaie. Lăzile pentru aliajul special sînt goale.

M-am holbat la el, spunînd:

— Poate e oţel invizibil.

— Invizibil şi intangibil. Pot să le transmit un mesaj despre asta?

— Cît de repede pofteşti, i-am răspuns. Aşteaptă-mă aici puţin. Îi voi arăta Michaelinei unde va locui şi apoi am să-ţi spun ceva.

Am dus-o pe Mike în cea mai bună cabană din sat. Îmi mulţumi iar pentru încercarea mea de a-l aduce pe Demis aici, ceea ce m-a făcut să mă simt penibil în timp ce mă întorceam la birou.

— Ce-i, şefule?

— Mesajul ăla către Centru. Cel pe care l-am trimis azi dimineaţă. N-aş vrea să-i spui nimic Michaelinei despre el.

Zîmbi cu înţeles.

— Vreţi să-i spuneţi personal, nu-i aşa? OK. Îmi voi ţine gura.

— Poate am făcut o nebunie trimiţîndu-l, i-am spus nefericit.

A doua zi era marţi, dacă asta contează. Îmi amintesc de ea, pentru că a fost ziua în care am rezolvat una din cele două mari probleme de pe Placed. Tocmai dictam ceva în legătură cu cultura green-wort. Este una din plantele endemice pe Placed, foarte folosită în farmacopee, şi e şi foarte importantă pentru solul de pe Placed.

Era dificil pentru mine s-o văd pe Michaelina luînd note, dar insistase să-şi înceapă lucrul imediat.

Dintr-o dată îmi veni o idee. M-am oprit din dictat şi am strigat după Reagan. Sosi imediat.

— Reagan, cele cinci mii de recipiente cu J-17 Condiţioner. Spune-le să se grăbească!

— Şefule, nu vă amintiţi? Am folosit materialul. M-am gîndit că ne poate folosi la normalizarea vederii în perioada de mijloc, dar nu are nici o influenţă pe nervul optic. Aveam totuşi iluzii. E colosal să poţi adapta oamenii la temperaturi mari sau scăzute sau la perioade lungi sau scurte de veghe şi somn.

L-am întrerupt.

— Despre asta şi vorbeam, Reagan. Placed se roteşte în jurul a doi sori şi are perioade scurte şi neregulate de zi şi noapte. Pînă acum nu am luat-o în serios. Aşa-i?

— Dar, dar...

— Deşi nu sînt logice zilele şi nopţile de pe Placed, noi am trăit în funcţie de un soare atît de depărtat, încît nu-l putem vedea. Am utilizat o zi de 24 de ore. Dar perioada de mijloc se repetă la 20 de ore, în mod constant. Putem utiliza Condiţionerul pentru a ne adapta la o zi de 20 de ore: 8 ore somn şi 12 ore veghe. Atunci fiecare va dormi liniştit în perioada în care ochii le joacă festa. Şi într-un dormitor întunecos, nu poţi vedea nimic, chiar dacă eşti treaz. Spune-mi,ce-i rău în asta?

Îşi deschise larg ochii şi-şi dădu o palmă peste frunte.

— Prea simplu, exclamă. Atît de simplu, încît numai un geniu se putea gîndi la asta. De doi ani înnebunesc încet şi rezolvarea era atît de aproape că n-o putea vedea nimeni. Vom începe chiar de acum.

Îmi întoarse spatele să plece, apoi se reîntoarse.

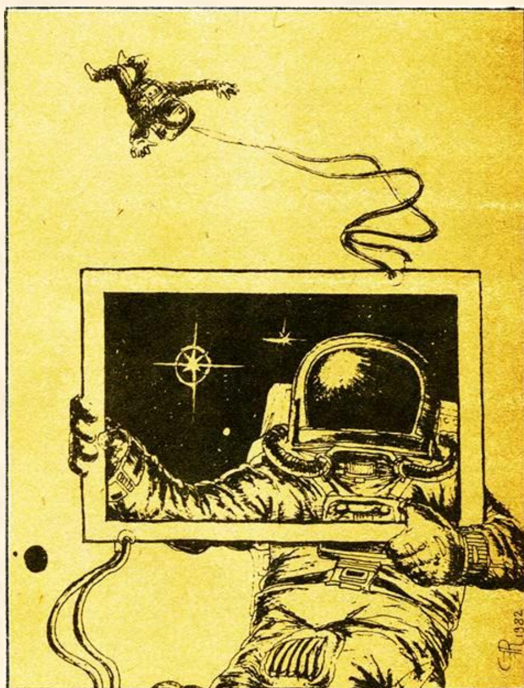
— Acum, cum vom ţine clădirile în picioare? Nu încerci să rezolvi şi problema asta, azi, cît îţi străluceşte mintea?

Am răspuns rîzînd:

— De ce nu încerci cu oţelul tău invizibil din lăzile goale?

— Ce idee trăznită!, şi închise uşa.

A doua zi era miercuri şi mi-am luat zi liberă. Am luat-o pe Mike într-o excursie în jurul lui Placed. Înconjurul planetei se face într-o plimbare de o zi. Cu Michaelina Jones orice plimbare era încîntătoare şi de aceea inima-mi era grea ştiind că mai avem doar o zi de petrecut împreună. Lumea se va sfîrşi vineri. Mîine va pleca Arca de pe Pămînt, cu echipamentul de condiţionare cerut, ceea ce va rezolva una din problemele noastre. Şi omul de la Centru îmi va lua locul. Nava va fi aici vineri şi voi pleca cu ea. Încercam să nu mă mai gîndesc la asta.

M-am descurcat binişor pînă cînd ne-am întors şi l-am întîlnit pe Reagan, care zîmbea satisfăcut.

— Şefule, ai făcut-o!

— Ce-am făcut?

— Mi-ai dat răspunsul pentru întărirea fundaţiilor.

— Da?

— Da. Nu-i aşa, Mike?

Michaelina privi la fel de surprinsă ca şi mine. Spuse:

— Glumea. Nu zicea să înghesui invizibilul din cutiile alea goale?

Reagan zîmbi din nou.

— Şi el credea că glumeşte. Dar asta vom folosi de azi înainate, „nimic”. Priveşte, şefule, e ca şi cu condiţionarea — aşa simplu,

încît nu ne-am gîndit. Pînă nu mi-aţi spus să utilizez ce era în cutiile goale, nu mi-a venit ideea.

Am stat şi m-am gîndit un moment, apoi am realizat ce făcuse Reagan cu o zi în urmă. Mi-am tras o palmă peste frunte. Michaelina continua să privească mirată.

— Fundaţii goale, i-am explicat. Este singurul lucru prin care păsările nu pot zbura. Aer. Acum putem realiza o clădire cît de înaltă vrem. Pentru fundaţii vom folosi pereţi dubli, cu aer între ei. Putem...

M-am oprit, pentru că nu mai era vorba de „noi” acum. Vor face tot după ce eu voi fi pe Pămînt, în căutarea unei slujbe.

Joia era pe sfîrşite; venea vinerea.

Am lucrat pînă în ultimul moment, pentru că era cel mai uşor lucru de făcut. Reagan şi Mike mă ajutau să fac listele de materiale pentru viitoarele noastre construcţii.

Mai întîi o clădire cu trei etaje, cu aproximativ 40 de camere, pentru birouri. Lucram repede pentru că perioada de mijloc era aproape şi nu poţi scrie cînd nu poţi vedea.

Mintea îmi era la Arcă. Am ridicat receptorul şi am cerut radiotelegraful să întreb de Arcă.

— Tocmai am primit o comunicare de la ei, spuse operatorul. Sînt destul de aproape pentru a putea să aterizeze exact după perioada de mijloc.

— OK, am spus, renunţînd la ultima speranţă.

M-am ridicat şi am privit pe fereastră. Ne apropiam de perioada de mijloc. Sus, în înaltul cerului, am văzut pe Placed năpustindu-se spre noi.

— Vino aici, Mike.

Se aşeză lîngă mine la fereastră. O cuprinsesem în braţe. Nu-mi aminteam cum o făcusem, dar nu m-am mişcat şi nici ea nu a protestat. În spatele nostru Reagan tuşi.

— Mă duc să duc mesajul operatorului, altfel nu-l poate transmite imediat după perioada de mijloc.

Ieşi şi trînti uşa. Michaelina se apropie şi mai mult. Spuse:

— Nu-i asa că e splendid, Phil?

— Da, am spus. Zicînd acestea, m-am întors şi am privit-o. Apoi, fără să vreau, am sărutat-o. M-am aşezat apoi la birou.

Întrebă: „Ce s-a întîmplat, Phil? Ţi-ai lăsat nevasta şi şase copii undeva departe? Erai singur cînd eram moartă după tine, la Earth Polytech. Am aşteptat cinci ani ca să te văd şi am reuşit. Am obţinut postul pe Placed doar ca să... Trebuie să fac eu cererea în căsătorie?

Am suspinat. Nu am putut s-o privesc. Am spus:

— Mike, sînt nebun după tine, dar, chiar înainte de a veni tu, am trimis o radiotelegramă pe Pămînt: „Demisionez”. Deci trebuie să părăsesc Placed, cu următorul zbor al Arcăi, şi mă îndoiesc că voi obţine măcar un post de profesor pe Pămînt.

Ea răspunse: „dar, Phil” — şi făcu cîţiva paşi spre mine.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Reagan. M-am bucurat pentru moment că ne întrerupsese. I-am spus să intre.

— Nu i-ai spus lui Mike, şefule?

Am dat din cap afirmativ.

Reagan mormăi:

— Bine. Ardeam de nerăbdare să-i spun. Sînt bucuros să-l văd pe Demis.

— Cee? — am exclamat. Care Demis?

Reagan mă privi curios. Spuse:

— Phil, ce-i cu tine? Nu-ţi aminteşti că mi-ai dat răspunsul la radiotelegrama de la Centru, acum patru zile, chiar înainte de sosirea lui Mike.

M-am holbat la el, neputînd să spun nimic. Nici nu citisem radiotelegrama, darămite să-i şi răspund. A înnebunit Reagan sau eu?

Apoi mi-am amintit ca prin vis de hîrtia din sertarul biroului meu. Am alergat şi am deschis sertarul. Mîna îmi tremura în timp ce citeam: „Aprobat cererea dvs. pentru un adjunct. Pe cine vreţi?

L-am privit iar pe Reagan.

— Încerci să-mi spui că am răspuns la asta?

Mă privi la fel de surprins ca şi eu pe el, mai adineaori.

— Aşa mi-ai spus tu.

— Ce ţi-am spus să trimiţi?

— Demis Jones.

Se holbă la mine:

— Şefule, te simţi bine?

Mă simţeam perfect — atît de fericit că ceva părea gata să-mi explodeze în cap.

M-am ridicat şi m-am repezit la Michaelina.

— Mike, vrei să fii soţia mea?

Am înlănţuit-o cu braţele, tocmai la timp, înainte ca perioada de mijloc să ne cadă pe cap, aşa că am putut încă s-o văd cum arată în realitate. Dar, peste umărul meu, am văzut cum arăta Reagan — o maimuţă galbenă.

Podeaua se clătina sub noi, dar nu am realizat asta pînă ce maimuţa urlă:

— Un zbor de păsări sub noi, şefule! Să ieşim repede!

Dar nu-i rămase timp decît să spună acestea şi zidurile se prăbuşiră în jurul nostru.

Tabla de pe acoperiş mă lovi în cap şi mă doborî.

Placed e o planetă nebună. Şi o iubesc.

Placed, planeta nebună, îmi place.

Traducere:
SMARANDA ZĂNESCU